

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 364/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Karola Arvaya, bytom H., pre namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia v B. č. 422-600-1933-6020/2002 zo 6. novembra 2002, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11 Sp 5/03-13 z 31. júla 2003, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Sž-o-KS 167/03 z 30. marca 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Karola Arvaya **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2004 doručená sťažnosť (z 5. novembra 2004) Karola Arvaya, bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia v B. č. 422-600-1933-6020/2002 zo 6. novembra 2002, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Sp 5/03-13 z 31. júla 2003, ako

aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. SŽ-o-KS 167/03 z 30. marca 2004.

Sťažovateľ uviedol, že mu bolo rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky P., č. 1433/2002 z 18. júla 2002 predpísané ako samostatne zárobkovo činné osobe (v období od januára 1995 do decembra 2000) na úhradu dlžné poistné vo výške 9 945 Sk na nemocenské poistenie a dlžné poistné vo výške 7 700 Sk na dôchodkové zabezpečenie.

Sťažovateľ podal proti uvedenému rozhodnutiu odvolanie namietajúc, že fakticky podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia vykonával iba v období od 3. mája 1996 do 31. mája 1996. Okrem uvedeného obdobia teda nemal na základe živnostenského oprávnenia žiaden príjem. Sociálna poisťovňa, ústredie v B. ako odvolací orgán uznesením č. 422-600-1933-6020/2002 zo 6. novembra 2002 zmenila rozhodnutie prvostupňového orgánu iba pokiaľ ide o vymedzenie časového obdobia vo vzťahu k predpísanému poistnému na dôchodkové zabezpečenie a vo zvyšnej časti napadnuté rozhodnutie potvrdila. Sťažovateľ sa návrhom na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia v B. č. 422-600-1933-6020/2002 zo 6. novembra 2002 obrátil na súd. Krajský súd rozsudkom č. k. 11 Sp 5/03-13 z 31. júla 2003 napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia v B. zo 6. novembra 2002 potvrdil dôvodiac, že v zmysle relevantnej právnej úpravy povinnosť sťažovateľa platiť poistné nezanikla faktickým ukončením výkonu podnikateľskej činnosti, ale až dňom zániku oprávnenia na vykonávanie živnosti. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodoval najvyšší súd. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. SŽ-o-KS 167/03 z 30. marca 2004 rozsudok krajského súdu z 31. júla 2003 potvrdil stotožniac sa s jeho právnym názorom.

Z uvedených dôvodov sťažovateľ sťažnosťou z 5. novembra 2004 podanou na pošte 8. novembra 2004 a doručenou ústavnému súdu 9. novembra 2004 namieta porušenie svojich základných práv podľa označených ustanovení ústavy žiadajúc predovšetkým zrušenie napadnutých rozhodnutí (t. j. rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia v B., č. 422-600-1933-6020/2002 zo 6. novembra 2002, rozsudku krajského súdu č. k. 11 Sp 5/03-13 z 31. júla 2003, ako aj rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-KS 167/03 z 30. marca 2004).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Z obsahu kópie na vec sa vzťahujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-KS 167/03 z 30. marca 2004 s vyznačenou doložkou právoplatnosti a z kópií doručeníek preukazujúcich doručenie označeného rozhodnutia najvyššieho súdu (ktoré si ústavný súd vyžiadal) vyplýva, že napadnuté rozhodnutia - rozsudok krajského súdu č. k.

11 Sp 5/03-13 z 31. júla 2003 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-KS 167/03 z 30. marca 2004 nadobudli právoplatnosť 3. mája 2004.

Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil sťažnosťou z 5. novembra 2004 podanou na pošte 8. novembra 2004 a doručenou ústavnému súdu 9. novembra 2004, t. j. po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti napádaných rozhodnutí, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej, sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02, III. ÚS 254/04). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

V čase, keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv a slobôd na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2004